

Той започна на дълго и широко да ми обяснява, че не е смѣталъ тази работа за толкова много сложна и че той се надѣвалъ да получи нѣщичко «И послѣ — слава, господинъ майоръ, слава, разбирате ли, слава да се играе роль всрѣдъ всичкитѣ тѣзи събития! а мигаръ вие славата за нищо не я смѣтате?»

Човѣкътъ бѣше амбициозенъ но азъ нѣмахъ врѣме да му обяснявамъ, че има и слава, че има и честъ, за които единъ метъръ-д'отелъ не бива никога нито даже да сънува.

Азъ искахъ да взема документитѣ и незабавно да продължа пжтя по-нататкъ върхомъ, но този човѣкъ, макаръ и много смутенъ, много убитъ духомъ отъ прѣпятствията, които му се изпрѣчиха, за нищо не искаше да ми прѣдаде книгата . . . Но нѣмаше какво да се направи: младостъ, неопитностъ и отгорѣ страхъ отъ скандалъ прѣдъ нашитѣ любезни противници, — всичко това ми попрѣчи да прибѣгна къмъ сила, макаръ че азъ бѣхъ убѣденъ, какво този човѣкъ би отстжпилъ при първото сплашване. Но менъ, особено не ми се искаше да се досѣти нѣкой, че той е — метъръ-д'отеля — истинския куриеръ, който носи книгата, а пкъ азъ съмъ фалшивия!

Ние прѣговаряхме на станцията въ течение на два часа врѣме за да изпросимъ тренъ, защото моя Мехмедъ не искаше нощно врѣме да пжтува върхомъ; но, безъ да се гледа на всичката любезностъ и прѣдупрѣдителностъ на началника на станцията, полякъ, оказа се невъзможно да ни се отпусне тренъ. При все това, азъ се възползувахъ отъ разположението на този желѣзопжтенъ чиновникъ, за да изпратя до военния министъръ Реуфъ-паша, една отчетна телеграма за всичката тази прискърбна история! По-късно азъ узнахъ, че депешата ми не е стигнала до министра.